

El pla que El Pare no va plantar

Però quan i on es van plantar els homes perversos, ja que tots els homes són les plantes?

En una ocasió, Jesús es posà a la sinagoga de Natzaret, i li va donar el llibre del profeta Isaïes. Quan va obrir el llibre, va trobar el text que deia: “L’Esperit del Senyor reposa sobre meu, ja que m’ha enviat a portar als pobres m’ha enviat a curar als trencats de cor, a pregonar llibertat als captius, i la restauració de la vista. als cecs, a posar en llibertat els oprimits, a proclamar l’any de gràcia del Senyor ... ” (Lluc 04:18 -19).

Va ser llavors quan Jesús va dir a la gent: “Avui es compleix aquesta escriptura que acabeu d’vosaltres” (Lluc 04:21).

Quan Jesús estava entre els homes, L’esperit de Déu estava sobre ell (Joan 10:30). La missió de Jesús era portar bones noves als pobres d’esperit (Mateu 5: 3). Va ser enviat a consolar els trencats de cor. Jesús es va presentar com la llibertat dels captius del pecat. El cec, Jesús és la llum. Els oprimits pel pecat trobar la llibertat en Crist. Jesús va inaugurar el temps (anys), quan els homes són acceptables davant Déu (2 Corintis 6: 2).

Isaïes va profetitzar que Jesús després de complir la seva missió, els homes seran cridats arbres de justícia, plantació del Senyor, perquè Déu sigui glorificat.

A través de la tasca realitzada per Crist, els homes serien anomenats plantació de la justícia, és a dir, “el Pare plantat plantes”.

La paraula de Déu (l'evangeli) és la llavor que dóna origen als "arbres de justícia" " Aquesta és, doncs, la paràbola: La llavor és la paraula de Déu" (Lluc 08:11). Les plantes sembrades Pare, ve de la llavor incorruptible, que és la paraula de Déu (1 Pere 1:23).

Crist és el que sembra, i tots els que prediquen la bona nova de l'evangeli "El sembrador és el que sembra la paraula" (Marc 04:14). Però per sembrar la paraula, has de néixer de la voluntat de Déu. Has d'estar facultat per fer-se un fill de Déu (Joan 1:12 -13).

No hi ha forma de la paraula de l'evangeli, si l'home no neix d'ella. En altres paraules, només és possible per a l'home per produir el fruit de llavis que professen a Crist, després que es genera paraula.

És per això que l'evangeli és el poder de Déu per a tots els que creuen (1 Corintis 1:18; 1 Corintis 2: 5; Romans 1:16). L'evangeli és poder de Déu que dóna vida als homes.

Jesús va venir "... per restaurar la vista als cecs ...", però els fariseus i els mestres de creien que tenien perfecta visió de les coses celestials. La missió que Jesús va venir a donar-nos compte, no es va observar en aquells que creien que tenien una vista perfecta "I Jesús li va dir: Jo vaig venir a aquest món per a judici, perquè els que no veuen, vegin, i els que veuen es tornin cecs. I alguns dels fariseus que eren amb ell van sentir això, li van dir: Som cecs Jesús els digué: Si fóssiu cecs, no tindríeu pecat, però ara vostè diu: Veiem, per tant el vostre pecat roman" (Juan 9:39 -41).

Jesús va venir pels malalts, però la religiosa creu en si són: "Quan Jesús va sentir això, els va dir, no els sans els que tenen necessitat de metge, sinó els que estan malalts, no he vingut a cridar els justos, sinó , sinó els pecadors al penediment" (Marc 02:17).

Però per què els fariseus i els mestres de la Llei que eren

considerats són? Perquè creien que eren fills de Déu, en ser descendents d'Abraham “Els van dir: Nosaltres no som nascuts de fornicació, un pare tenim, que és Déu” (Joan 08:41).

Els fariseus i els mestres de eren correctes? Eren els fills de Déu per ser descendents d'Abraham? No! Els fills de Déu vénen de la mateixa fe d'Abraham, el creient i la llavor no corruptible en el descens del patriarca “Així que, els que són de fe són beneïts amb el creient Abraham” (Gàlates 3: 9).

Per als homes siguin beneïts com a fidel Abraham, és a dir, fills de l'Altíssim, un ha de creure en la paraula de Déu com Abraham va creure i que estaran a la justícia. Déu no fa acceptió de persones i tots els que creuen que Abraham va creure, estan justificats per la seva gràcia.

Quan Abraham va creure a Déu, es va convertir en la justícia d'arbre, planta el Senyor va plantar (justificat). No obstant això, els seus descendents carnals no van aconseguir la mateixa condició davant Déu.

Sent el fill d'Abraham és practicar les obres d'Abraham, que és, a creure en la paraula de Déu. Rep la llavor incorruptible al cor. Aquesta és l'obra de Déu: creure en el que Ell ha enviat (Joan 8:39; Joan 6:29). Abraham va realitzar les obres de Déu perquè creia en Déu, però els seus descendents, confiats en la carn, que és, en el seu origen, no creia que Déu va enviar, i per tant no creia en Déu.

Els fariseus i els mestres de eren descendents d'Abraham (Joan 08:37), però no eren fills de Déu. Ells van pensar que era suficient per professar ser descendents d'Abraham per arribar a la filiació divina (Mt 3: 9).

Els fariseus i els mestres de no eren plantes sembrades per Déu (no creure en Crist) i, per tant, estaria estripat (probablement el judici de Déu) “Qui creu en ell no és condemnat, però el que no creu ja ha estat condemnat, perquè no ha cregut en nom del unigènit Fill de Déu” (Joan 03:18).

Sabem que aquells que no creuen en Crist, són plantes no plantades pel Pare, i els que creuen, són arbres de justícia, plantes pertanyents al Pare.

Però quan i on es van plantar els homes perversos, ja que tots els homes són les plantes?

Els Jueus va considerar que eren fills de Déu per ser descendents d'Abraham a la carn. Es van oblidar que Abraham va rebre la filiació divina quan ell va creure a Déu, i li va ser imputat per la justícia.

Encara que els Jueus eren descendents d'Abraham segons la carn, però, seguien sent fills d'Adam, com un fill de Déu només és possible a través de la fe.

És a dir, tots els homes nascuts a Adam són plantes que El Pare no ha plantat. Hi ha arbres de justícia, i per tant no és plantar del Senyor!

Abraham era un descendent d'Adam, la carn, i va generar fills carnals. Els seus descendents van ser concebuts en pecat, igual que tots els homes són concebuts "Heus aquí que va ser format en iniquitat, i en pecat em va concebre la meva mare" (Sl 51: 5).

A través de la fe d'Abraham es va convertir en una planta que el Pare va plantar perquè va ser justificat per Déu. Però els seus descendents van continuar sent generada d'acord amb la carn d'Abraham, que es refereix a Adam.

Encara Abraham ha aconseguit la condició d'home espiritual a confiar en la promesa de Déu, però, va continuar a tenir fills després de la carn, els participants llavor corruptible d'Adam.

Només els nascuts de Déu són creats els homes espirituals. Abraham era el fill de Déu per la fe, i només els que creuen en Déu com el fidel Abraham, es genera a partir d'ell.

La humanitat és un cultiu d'una llavor corruptible (que no romandrà per sempre), la llavor d'Adam. Tot home que ve a aquest món són plantes que el Pare no va plantar i és per això que la Bíblia diu que tots havien pecat i vivien privats de la glòria de Déu.

Per nascut de la carn, l'home de la voluntat i de la sang, els homes entren al món sota la condemna. Només després d'haver nascut de nou, d'acord a la voluntat de Déu (Esperit) i la llavor incorruptible (aigua), l'home es converteix en la sembra del Senyor.

“I tot el teu poble seran justos, heretaran la terra per sempre; tanys de la meva plantació, obra de les meves mans, perquè jo sigui glorificat” (Isaïes 60:21).

Per néixer de nou, vostè necessita ser plantada per Déu (tanys de la meva plantació). La nova criatura en Crist es genera exclusivament l'obra de les mans de Déu. No hi ha home que participi activament en el nou naixement, ja que és la glòria a Déu sol pertany.

Perquè l'home es va plantar pel Pare un ha de creure en la paraula de Déu que diu: “Mireu a mi i set estalvis, tots els confins de la terra, perquè jo sóc Déu, i no hi ha més” (Isaïes 45:22). Qui mira l'autor i consumidor de la nostra fe és perquè creia que només Déu pot salvar-lo.

Qui no creu en el Fill unigènit de Déu fa que es vegi, i pateixen les conseqüències del pecat de la mateixa manera que l'ossegat per serps en el desert que semblava no (crec) a la serp de bronze patir, en el moment dels hebreus van creuar el desert el camí cap a la terra promesa!

El pla que el Pare no va plantar, prové de la llavor corruptible d'Adam. Aquesta llavor no està subjecta a la voluntat de Déu. És una llavor d'enemistat i tot el que neix,

no pot veure el Regne de Déu “Perquè la ment carnal és enemistat contra Déu, perquè no se subjecten a la llei de Déu, ni tampoc poden” (Rom 8: 7).

Les plantes que no van ser plantats per Déu seran arrencats d'arrel, perquè no tem el judici: “Per tant el impius no s'aixecaran en el judici, ni els pecadors en la congregació dels justos” (Salm 1: 5).

En aquest sentit, predit Joan Baptista: “I ja també la destal està posada a l'arrel dels arbres: tot arbre que no dóna bon fruit, és tallat i llençat al foc” (Mateu 03:10).

Mentre que els fariseus i els mestres de continuar professant que eren fills de Déu per ser descendents d'Abraham, seria produir fruits dolents, que van indicar que no estaven al Pare sembrar plantes i subjectes a la ira de Déu.

Només els arbres que produeixen bons fruits, és a dir, que professen la proximitat del Regne del cel (Crist) romandran per sempre (Hebreus 13:15). No serà tallat, perquè Déu mateix els van plantar, i serà per sempre obres de les mans de Déu. Shoots (plantes) plantats per Déu.